

Tribunal Superior de Catalunya atorga la victòria als defensors dels aiguamolls i permet de posar fi a un dels intents especulatiu més escandalosos de la història de la Costa Brava.

Aquest és un bon moment per fer l'elogi dels esforçats ciutadans que, contra tot i contra tots, han mantingut la seva actitud valenta fins que la Justícia els ha fet justícia, i no pas només contra els grans interessos econòmics sinó contra els criteris de l'Administració que teòricament havia de ser la primera de posar-se al seu costat. Sense ells, sense la seva tossuderia, els aiguamolls salvats ja serien una urbanització, un port esportiu o una marina de canals navegables. Ara seran per fi allò que els pertoca per la seva condició natural, per la seva història real i fins i tot per l'etimologia. Perquè l'obcecació dels qui negaven els aiguamolls havia arribat fins a l'extrem d'oblidar que Pals ve del llatí *palus*, i que *palus* vol dir exactament això: estany, terreny d'aiguamolls.

Tapiola enmig de la boira

Envoltat pel silenci del desconeixement o de l'oblit, ha mort el pintor Josep Tapiola. En els seus bons temps, els Tapiola de Pedret i dels Quatre Cantons configuraven una mena de trinitat de solters: tres persones distintes i un sol nom vertader. En Frederic era capellà, mestre, periodista, home de bona taula i de millor tertúlia. En Rafael, el músic, és un compositor inspirat i organista d'excepció, capaç d'omplir de melodies úniques la nau de la catedral de Girona. En Josep era un pintor prestigiós, de formació acadèmica, de personalitat forta, que havia après a dibuixar abans que a escriure i que, de petit, dibuixava lletra per lletra els escrits que encara no entenia. Faceciós, tempestuós, conversador impenitent, colleccionava obres d'art i forjava escultures de ferro però era per damunt de tot un pintor. Ningú no pintava com ell les cases de l'Onyar. Si Roca Delpech les aigualia en unes pàl·lides aquarel·les, Tapiola les retratava a l'oli amb pinzellades grasses i espesses, que copsaven tots els matisos i reproduïen tots els relleus d'un panorama urbà que la rehabilitació programada ha rebaixat considerablement de volums i de to.

Tapiola, com una mena de fill pròdig, se'n va anar de Girona i va viure massa allunyat de la ciutat natal. Però, com ha recordat Ramon Guardiola, també gironí i veí seu a Figueres, mai no va deixar de contemplar-la amb «una mirada perspicaç, comprensiva i exigent». Una mirada d'expert filtrada per l'afecte filial i qui sap si també per l'enyorament.

Els qui havíem tractat Josep Tapiola el recordarem sempre per la seva qualitat humana. Ara el veig, per exemple, a Saragossa, una nit entre dos trens, a aquelles hores inhòspites de l'alta matinada en què els ferrocarrils fan parada a la capital d'Aragó. I allà, enmig de la fosca de l'estació, la gran cordialitat de Tapiola va brillar com una presència amiga en un indret perdut. El vaig retrobar per darrera vegada, fa uns quatre anys, a Platja d'Aro, en companyia de Jaume Pol Girbal, un altre gironí desaparegut que tenia amb ell alguns punts de coincidència. I tornava a ser, com sempre, l'artista brillant, l'home cordial, el gironí que parlava de la seva ciutat amb una secreta recança.

Ara la poderosa humanitat de Tapiola ja és irrecuperable. I el seu art? Per on s'ha escampat la seva obra? Podrem veure-la reunida algun dia en una mostra representativa? El seu mèrit real i la seva arrel gironina mereixrien quelcom més que la boira de silenci que sembla haver colgat la memòria del pintor.

NARCÍS-JORDI ARAGÓ

Josep Tapiola,
artista brillant i
home cordial.